

[Krarup.]

Kirke, og noget af det, jeg her fremfører, har jeg netop fra denne Artikel, som jeg ogsaa anbefaler andre at læse. Han skriver saaledes: „Kirken er i Folket, for Folket, men ikke af Folket.“ Jeg vilde ønske, at man her i Landet kunde faa dannet en fælleskirkelig Front mellem alle de forskellige kirkelige Retninger og Afskygninger, saadan som vi saa det, da Nordentoft-Sagen stod paa, hvor de samlede sig til Protest, lige meget hvilken kirkelig Retning de hørte til. Jeg vilde ønske, at denne Front vilde staa fast paa det Krav til Rigsdagen, at Kirken bliver Herre i sit eget Hus, saa det bliver Kirken, der raader og ikke Kirkeministeriet, som nu har det sidste Ord i snart sagt alle Sager. Man saa jo, at det var Tilfældet i Arboe-Rasmussen-Sagen for en Del Aar siden, og man genfandt det i § 7 i det Forslag om Stiftsbaandsløsning, der nu er trukket tilbage, hvorefter Ministeriet skulde være et Episkopat, der overtog biskoppelige Funktioner som „Tilsyn med Prædikeembedet, Sakramenternes Forvaltning og Sjaelesorg i det hele“. Saadan stod der virkelig i Lovforslaget. Den samme Tanke om Rigsdagens Overhøjhed fandt man udtrykt i Taler her paa Rigsdagen og i Avisspalterne, hvor det lød saadan, at for Rigsdagens Anseelses Skyld maatte det kræves, at vedtagne Love ikke saboteredes, end ikke af Rigets Biskopper.

Naar jeg har benyttet den Lejlighed, Lovforslaget giver mig, til at fremsætte disse Tanker om Forholdet mellem Stat og Kirke, er det for at de Forhandlinger, der før eller siden skal føres og vil blive ført, kan finde Sted, medens vi har forholdsvis rolige Forhold, baade i vor Stat og i vor Folkekirke. Vi bør følge Finlands Eksempel og træffe Ordningen, medens Tid er, medens ydre Forhold ikke yder Modstand. Ogsaa indefra kan der i denne Opløsningstid let indtræffe det uventede, der tvinger en mindre Del ud af Kirken, og saa har vi Sprængningen. Det er mit Ønske, at de Tanker om en selvstændig Kirke, som levede hos Biskop Monrad for 100 Aar siden, nu endelig maa bane sig Vej frem til Gavn for Guds Kirke, til Gavn for Folkets Kirke, til Gavn for Folket.

Fr. Kristiansen: Det foreliggende Lovforslag er jo en Følge af den Lov, som Rigsdagen gennemførte sidste Sommer, og som gav Kvinder Adgang til Præsteembeder i Folkekirken. Den direkte Foranledning er imidlertid Biskoppen over Lolland-Falsters Stifts Vægning ved at ordinere og give Kollats til cand. theol. Frk. Johanne

Andersen, som Nørre Ørslev Valgmenighed ønsker som sin Præst og Sjaelesørg.

Den Ændring af Lovforslaget, som har fundet Sted i Folketingsudvalget, er mit Parti meget godt tilfreds med. Ved den er det gjort klart, at det ikke er Nørre Ørslev Valgmenighed, der ønsker at komme under Tilsyn af en anden Biskop, men at det er Biskop Munk Plum, der af Samvittighedsgrunde ønsker sig fritaget for Tilsynet med denne Menighed. Mit Parti er af den Opfattelse, at der i alle aandelige Spørgsmaal bør herske den videst mulige Frihed for personlig Overbevisning, og at man maa respektere en saadan Overbevisning hos andre, selv om man ikke, som i det foreliggende Spørgsmaal, kan forstaa eller være enig med vedkommende Biskop.

Forslaget er jo meget klart og enkelt og skaber ingen nye Problemer eller Vanskeligheder, det er tiltraadt af samtlige Landets Biskopper, og det løser paa en udmærket Maade de opstaaede Stridsspørgsmaal, saa at de Kvinder, for hvem det lille Lovforslag aabner Adgang til den fulde Præstegerning, nu snart kan tiltræde den Gerning inden for Folkekirken, som vi sidste Sommer gav dem Ret til.

Der bliver nu forhaabentlig Ro inden for Folkekirken om dette Spørgsmaal. Jeg tror ikke, at vi inden for det danske Menighedsliv har Raad til at holde denne Strid gaaende. Det ærede Medlem Hr. Krarup var jo inde paa adskillige Betragtninger og mente, at Forslaget i nogen Maade betød en Tvang. Jeg synes netop, det er Udtryk for Frihed, idet Menighedernes Frihed inden for Folkekirken i hvert Fald for mit Parti er det afgørende. Jeg tror ikke, at den Kirkeforfatning, som det ærede Medlem talte om og saa inderligt ønskede, vil give saa megen Frihed, som Folkekirken har i Dag, og som Menighedslivet har inden for den saakaldte taalsomme Folkekirke.

Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale Lovforslaget til hurtig Gennemførelse.

Kirkeministeren (Frede Nielsen): Jeg takker de ærede Ordførere for den velvillige Modtagelse, Lovforslaget har faaet. Jeg behøver ikke at gøre mange Bemærkninger; de Bemærkninger, jeg skal komme med, er til det ærede Medlem Hr. Krarup.

Det ærede Medlem fandt, at det vilde være noget Roderi, hvis Biskopperne greb ind i hinandens Omraade. Ja, det kan man sige, at det vilde være, hvis det blev i ret stort Omfang; det tror jeg nu ikke nogen venter, at det vil blive. Men selv om det blev Tilfældet, er det jo ikke Rigsdagen eller